

Vi anklager statsministeren

Jørn Nerup, professor dr. med. og Knud Vilby Journalist

Som mennesker har vi alle et ansvar og en pligt til at hjælpe mennesker, der er i fare, hvis vi kan. Det er en almenmenneskelig pligt, som lovgiverne har indskrevet i straffeloven, og man kan derfor straffes, hvis man har mulighed for at hjælpe, men ikke gør det.

Straffeloven har to paragraffer, der præciserer forpligtelsen. I § 250 står der, at hvis man "hensætter" eller "forlader" en anden i hjælpeløs tilstand, kan man straffes med indtil 8 års fængsel. Og § 253 stk. 1 siger, at "med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som uagtet, det var ham muligt uden særlig fare eller opofrelse for sig selv eller andre, undlader efter evne at hjælpe nogen, der er i øjensynlig fare."

På den baggrund anmeldte Bedsteforældre for Asyl for to måneder siden statsminister Mette Frederiksen og vicesstatsminister Jacob Ellemann Jensen til politiet for straffelovsovertrædelse. Det var os, der skrev anmeldelsen, og vi gjorde det, fordi regeringsledelsen havde besluttet, at den ville efterlade danske børn i kurdiske fangelejr, selv om de var og er i helt øjensynlig livsfare.

Regeringstoppen har ikke blot undladt at hjælpe, den har aktiv modsat sig, at andre kunne få lov til at redde børnene og deres forældre.

Det var en kynisk politisk beslutning, som indirekte søgte at fastslå, at den almenmenneskelige pligt ikke gælder for toppolitikere.

Straffeloven taler om at forlade hjælpeløse, som er "under den pågældendes varetægt". Og den danske stat og dens regering har et direkte varetægtsansvar for disse børn. De er danskere, de er i nød. Det er regeringen, der kan hjælpe dem og har pligt til det. Den har afvist det, selv om de er syge, har brug for akut lægehjælp og er i øjensynlig livsfare.

Det er to måneder siden. Og efter måneders interne drøftelser har situationen ændret sig lidt. Efter en domstolskendelse og pres fra Moderaterne er hele regeringen gået med til at tage flere børn og deres mødre hjem. Men et hjælpeløst og alvorligt sygt barn skal stadig blive tilbage med sin mor. Det sker efter det, udlændingeministeren kalder en politisk vurdering. Og det sker på tværs af Sundhedsstyrelsens klare anbefaling.

Hvor kynisk kan det blive? Hvordan kan man lave politiske kompromiser om liv og død i en situation, hvor det hverken giver fare eller "kræver særlig opofrelse" at hjælpe et dansk barn, der er i fare.

Vicesstatsministeren er p.t. på sygeorlov men statsministeren er ikke. Og det er helt oplagt, at hun har et individuelt ansvar og direkte skyld, hvis dette barn dør i den kurdiske fangelejr.

Politianmeldelsen er blevet betragtet som en politisk provokation. Det er den ikke.

Det er ikke tilfældigt, at lovgiverne har indskrevet en almenmenneskelig moralsk pligt i straffeloven. Hvis man kan hjælpe, og hvis det ikke bringer en selv i særlig risiko, så har man pligt til at gøre det. Og den pligt er større, jo større magt og des flere muligheder man har.

Vi ved naturligvis, at en statsminister ikke kan dømmes, uden at hendes politiske immunitet først er ophævet. Men sagen kan godt efterforskes, og juraen er ganske klar.

Der er, også for en statsminister, grænser for, hvor meget man må sjakre med uskyldige børns liv.